

נים לאורך הכביש, משני הצדדים, רואים ביומי הסכם ז'נווה בוגדים מהסוג הגרוע ביותר. באזור זה ישנם דיונים בלתי פוסקים בין יהודים לפלסטינים, אך אלו מתנהלים בכבישים ובקרקעות. אלה מציינים מארכים ויורים בכלי רכב חולפים (כל מספר קילומטרים, אנדרטה לחללי אחד הפייגועים) ואלה מרחיבים את היישובים במאחזים שבשפה הרשמית נקראים לא חוקיים.

מה זה לא חוקי, מתלונן המלווה המסור שלנו, למשמע הביטוי הנפוץ הזה. כל יישוב על אדמת ארץ ישראל הוא חוקי מעצם קיומו ועל פי מצוות התורה. אי לכך מתבקש אפוא שביילין ישכנע את תושבי יצהר וכדורא פארס את תושבי חווארה ומרצחיה. אחר כך נשתכנע גם אנו.

אם קלטנו נכון את רוחם של עולי הקבר הקדוש, הסיכויים של פארס במשימה שהטלנו עליו, נראים טובים יותר. תושבי גב ההר בשומרון (מבית אל ועד איתמר) הם לא מהזן של מגדלי החסה והצנזן של גוש קטיף ז"ל. אותם לא יפנו בנחישות וברגישות, אלא בקרבות פנים אל פנים מבית לבית. פיגועי עמונה יהיה קטטת ילדות בגן חובה לעומת מה שיתרחש בפיגועי איתמר והר ברכה. ביצהר ובתפוח זו תהיה מלחמה אמיתית.

בשלב זה נראה שמחזות האפוקליפסה של הש"ס ליום ההזוי ופיגועי יישובים לא תופסים מקום בתודעתם של העולים לקבר הקדוש. העלייה הפעם היא ברובה של אנשי היישובים הסמוכים שמגייסים עים למקום תחת אבטחה צבאית נוסח השיירות בדרום לבנון לפני הנסגה. משוריינים נעים קדימה ותופסים עמדות שולטות על הקבר וסביבתו. את האוטובוסים הממוגנים מלווים כוחות כבדים והתחושה היא של כניסה למוצב נצור על גדות התעלה במלחמת יום הכיפורים.

רק כשהגענו למקום קיבלנו פרספקטיבה לפרשת הפקרת החייל מדחת יוסף וחבריו שהתרחשה במקום בשנת 2002. אין דרך להגיע לקבר בזמן מלחמה בלי להילחם בית אחר בית עד לחבירה לכוח הנצור. האלטרנטיבה השנייה הייתה הפצה כבדה של האזור וחסולם של אלפי מחבלים חמושים בירי מהאוויר. צבא המגן על חייליו בלי חשבון היה נוקט באפשרות השנייה, אבל צה"ל זה כבר הכול חוץ מזה.

האווירה בתוך הקבר היא שלא מעלמא הדין. צניקנים יגידו אקסטזה דתית, אבל גם עיתונאי הרגיל בהסתכלות קרירה מבחוץ לא יכול להתכחש לתחושתו היהודית הפנימית המשתלבת בנוכח הציון ועם הנוכחים.

צחוק הגורל הוא שמי שהתעקש על הצבת הגדר בתוך הכפר ולא מחוצה לו, מה שהיה אולי מועיל יותר לעניין הביטחוני, היה ראש העיר דאז אהוד אולמרט. זה דרש כי הגדר תוצב על הקו המוניציפלי הרחב של ירושלים רבתי ולא מטר אחד קודם. גם הוא הבין שמה שבפנים, יהיה גם בהסדר מדיני ומה שלא, יישאר בחוץ

מסביב קולות התפילה והזעקות ומלמעלה נשקפת כיפת השמים מבעד לשרידי כיפת המ"בנה המרוסקת. הכול מסביב שחור והרוס, כולל הציון עצמו, ממנו נותרה תלולית קרקע מפויחת עליה כורעים כמה מהמתפללים בדבקות נסערת. אבל דווקא ההרס נותן את האפקט המדהים והנורא.

שעה של תפילה נרגשת, עוד שעתיים של התארגנות ליציאה החוצה וחזרה לירושלמה. המעבר החד ביום שלמחרת בחזרה לאולם הדיונים של הסכם ז'נווה מעבירה בגוף הלם של קפיצה מברייכת מים רותחים לתהומות של מים קפואים. שתי מדינות לשני עמים? על חיבור בין שני קצוות של עם אחד היינו מתפשרים. ●

דווקא ההרס נותן את האפקט המדהים והנורא. השתטחות על קבר יוסף הצדיק

העולמית מלמדת שאין לה סוף ואין לה התחלה. איראן אצל ביילין ושות' היא גורם מאיים שינח, כנראה, את נשקו, כאשר ייחתם הסכם. מיליוני הפליטים יסכימו להצטופף בשטחי המדינה הזעזעורית הפלסטינית ויזנחו את חלום החזרה הביתה. תושבי המובלעת היהודית בעיר העתיקה יחיו בשלום וביטחון בצד שכניהם הערבים הצמודים ואבירי חופש הרת של הוואקף המוסלמי יניחו לתפילות יהודיות ליד הכותל המערבי להינתן ללא הפרעה. חזון אחרית הימים, אבל בלי משיח בן דוד.

כדי להתחבר למציאות הישראלית חזרה, ניצ"לנו את התהרייה שהעניקו לנו המארגנים (ותורה לאלון נוריאל, עוזרו הנמרץ של ח"כ מרגי, השור שבין מטעם ש"ס למפגש והאחראי לכל ההיבטים החרדים הדרושים. אם בש"ס בחירת הח"כים הייתה לפי כישורים, הוא היה ההימור שלנו לק"דנציה הבאה) בשעות הערב, למפגש שטח מרתק עם אנשים שיש להם תפונות מעניינים אחרים לבעיית הרוב היהודי בישראל בכלל ובשטחים בפרט. עוד חצי מיליון יהודים מעבר לקו הירוק והס מלהזכיר ויתורים כל שהם לערבים.

יסוד שביסוד

התזמון למפגש היה יום ספירת העומר המכוון כנגד יסוד שביסוד (בהקדמה של יום אחד לרגל השבת). ביום שכזה העלייה לקבר יוסף הצדיק הופכת למשאת נפשם של עשרות אלפים. מה ברסבלים אותם הכרנו מהעלייה לקבר יהושע בן נון, ועד לכל קצוות הקשת הדתית-חרדית-ימנית בישראל.

אבל רק כמה מאות יכולים היו להגשים את משאתם. החיבור בין קבר יוסף, צביון העולים אליו, והמיקום בתוככי שכם הפורעת, הוא חומר נפץ שהצבא מתעסק בו מחוסר ברירה מוחלט. גם כך הם מנהלים מרדפים ליליים קבועים אחרי המסתננים. אם לא ישחררו את הלחץ אחת למספר פר חודשים, ולכמה מאות בלבד בכל עלייה, סיר הקיסור שנקרא קבר יוסף יתפוצץ להם בפנים.

כביש מספר שישים, אותנו כבר הכרנו לפני חודש, זרוע לצדו בטבעות אורות כתומים חזקים המסמנים יישובים ישראליים וטבעות אורות לבנים עמומים של יישובים פלסטיניים. השוכי

הנתונים שהוא מציג גורמים לנו לחשוב קצת אחרת על הצמח מתל השומר. מסתבר שאלמלא טירוף ההינתקות שאחז בשרון קשישא בערוב ימיו, חובה גמורה הייתה מוטלת עלינו להתאסף ברחבת הכותל המערבי או להקיף שבע פעמים את קבר רחל עם חוט אדום ולהתפלל להחלמתו

לכם שהוא מוכן לעיקרון של שתי מדינות לשני עמים עם כמה תיקונים קלים וחילופי שטחים. לא נוותר על ירושלים הקדושה ולא נשאיר את הפ"ליטים בלבנון וירדן."

פארס, בוגר בתי הכלא הישראליים, דובר עברית תקינה, טוב יותר מכמה עיתונאים חרדים ומכיר היטב את נפש הציבור הישראלי העייף ממלחמות ומבקש שלום היום ולא משנה מה שיקרה מחר. הוא לא בטוח שהפלסטינים יקבלו הסכם שלא ברוח הדרישות האולטימטיביות של החמאס ולכן הוא מבקש בשלב זה "הסכם מדף" שימומש כאשר תוקם ממשלה פלסטינית שתכלול את כל הזרמים, כולל החמאס והג'יהאד האסלאמי, שתרכזה בשלום עם הישראלים. אינשאללה.

אשליות אירופאיות

באולמות הדיונים האקדמיים בהם התבשלה יוזמת ז'נווה, המזרח התיכון של שנות האלפיים פלוס הוא תעתיק אירופאי של המאה העשרים. המאבקים הם בינלאומיים השואפים למדינה עצמאית ובין מדינות המקיזות דם על קביעת גבולות ותחומי השפעה. אחרי כמה מלחמות שגובות עשרות מיליוני הרוגים, מתיישבים הצדדים ליד שולחן המשא ומתן, מכירים זה בזכותו של זה, מתפשרים על שטחים וגבולות ומתפנים ליהנות מהשגשוג הכלכלי שמביא בעקבותיו השלום המיוחל.

האילוניה של הסכם ז'נווה היא בכך שאלו הם גם פניו של הסכסוך הישראלי-ערבי. כאילו אין כאן מלחמת דת, תרבות ומסורת שההיסטוריה

להתגמש ולקלוט מיליוני עולים שאינם יהודים כלל ועיקר, אבל כשמדובר בחלוקת הארץ, הרוב היהודי הוא המוטיב המרכזי במשנתו. לאמור: אם לא ניפרד מהפלסטינים, תקום כאן ברבות הימים מדינת כל אזרחיה רח"ל.

דווקא בן זוגו של ביילין להסכם ז'נווה מהצד הפלסטיני, השר לענייני אסירים, כדורא פארס, לא נבהל מהחזון האמור. אדרבה, הוא מתריס בפני הנאספים, "תנו לנו תעודת זהות ישראלית וזכות הצבעה לכנסת ואנחנו מוותרים ברגע זה על הקמת מדינה פלסטינית עצמאית". לא קשה לה בין מדוע. בתוך עשר שנים יהיה כאן ראש ממשלה פלסטיני והמיעוט היהודי ייאלץ לחפש מקלט באוגנדה או בכרוביג'אל.

כדי שזה לא יקרה, הוא מציע לנו לקבל היום את הסכם ז'נווה או שמחר יהיה מאוחר. הוא תוקף קשות את הנסגה החד צדדית הישראלית מעזה שהמליכה שם את החמאס (מה שנכון, נכון) ומזהיר שנסגה חד צדדית מחלקים בגדה תביא לתוצאה דומה. וגם זה נכון נכונ היום.

בשלב זה ביקשנו את רשות הדיבור. קח את ההסכם שהכנת, תחתים עליו גם את משעל וא-חמדניג'אד ואז תבוא להחתים גם אותנו. את מי בדיוק אתה מייצג? שאלנו.

פארס: "אני מייצג את שבעים האחוז בגדה שעדיין תומכים באבו מאזן. אבל אני אומר לכם מראש שאם לא יהיה הסכם עד סוף השנה, הציבור הפלסטיני שעדיין תומך בנו יעבור לחמאס. הם רואים שרק בכוח אתם מפנים שטחים. ברחתם מלבנון, ברחתם מעזה. הציבור שלנו אומר: בוא נעשה טרור ונזרוק אותם גם מהגדה.

ואם נחתום על ההסכם, הציבור שלכם, שעדיין דיין חולם על חזרה ליפו ועכו, יקבל אותנו? "האמת, במצב של היום אני כבר לא יודע. אבל לפחות יהיה לנו משהו שנוכל לבוא אתו אל העם שלנו ולהגיד: תראו מה שמציעים לנו בשלום ובלי מלחמות. מדינה ריבונית שבירתה ירושלים עם שטח שאפשר לחיות בו. מצד שני, תראו מה שקורה בעזה עם שלטון החמאס ותחליטו מה אתם רוצים."

אבו מאזן אומר שעוד חצי שנה הוא ממילא הולך הביתה.

"המנהיג שלי הוא מרואן ברגותי. אחרי שערפ" את הורעל (כך במקור, י.ר.), ברגותי הוא המנהיג שלנו. אני מבקר אצלו כל שבועיים ואני אומר